

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

DANIELLE STEEL

Aripile destinului

Traducere din limba engleză
OANA BALAȘ / GRAAL SOFT

Capitolul 1

Se înserase deja, când grăjdarii auziră caii apropiindu-se. Ropotele copitelor păreau bătăi îndepărtate de tobă pentru urechile unor neinițiați. Călăreții se întorceau de la vânătoare și, câteva clipe mai târziu, flăcării auziră strigăte, hohote de râs și caii sforăind. Când pătrunseră în curte la Schloss Altenberg și se apropiară de grajduri, se văzu limpede că erau bine dispuși și avuseseră parte de o vânătoare pe cinste. Unul dintre primii sosiți povesti cum câinii de vânătoare prinseseră vulpea, întocmai cum se așteptau. Caii se cabrau prin curte, încă stârniți după ziua antrenantă. Atât călăreții, cât și caii se bucuraseră de vremea rece de octombrie, iar bărbații în jachete stacojii, cu pantaloni albi de călărie și cizme negre, înalte, păreau desprinși dintr-un tablou, pe când descălecau și le întindeau frâiele grăjdarilor, care ajutau și câteva femei să descălece. Unele dintre ele călăreau pe o parte a șeii, o poziție foarte elegantă, dar nu tocmai potrivită pentru o vânătoare. Cei plecați la vânătoare în ziua aceea călăreau împreună de când se știau, și erau destul de în vârstă pentru a vâna. Caii erau pasiunea lor, iar echitația, sportul lor preferat.

Alex von Hemmerle era cunoscut drept unul dintre cei mai buni călăreți din regiune, și crescuse cai de excepție încă de mic. Întreaga lui viață se întemeia pe tradiție, lucru valabil pentru toți. Aici nu existau nou-veniți sau surprize. Aceleași familii locuiseră în regiune de secole, vizitându-se una pe alta, respectând tradiții și ritualuri străvechi, căsătorindu-se între ei, administrându-și domeniile și prețuindu-și pământurile. Alex crescuse în Schloss Altenberg, la fel

Resp ca multe alte generații de strămoși, încă din secolul al XIV-lea. La fel ca înaintașii săi, organiza aici un bal în fiecare an, de Crăciun. Era cel mai scilpitor eveniment din regiune, iar anul acesta toată lumea îl aștepta cu nerăbdare. Fiica lui, Marianne, fusese gazda balului pentru întâia oară anul trecut, când împlinise șaisprezece ani.

Acum în vârstă de șaptesprezece ani, Marianne avea trăsături delicate și aceeași frumusețe izbitoare, diafană, a mamei sale. Era la fel de înaltă ca Alex, cu o piele aproape translucidă, ca de porțelan, cu pletele blonde, aproape albe ale mamei sale și ochii de un albastru electrizant ai tatălui său. Era una dintre cele mai frumoase tinere din regiune și o călăreață la fel de renumită ca tatăl ei. Alex o urcase pe cal înainte să învețe să meargă, iar ea participa la fiecare vânătoare. Se înfuriase fiindcă fusese silită să lipsească în ziua aceea, dar avea o răceală afurisită, cu febră, iar tatăl ei insistase să rămână acasă. În ciuda frumuseții sale delicate, era mai robustă decât părea, spre deosebire de mama ei, care fusese mult mai firavă și murise la o zi după ce se născuse Marianne, din pricina pierderii de sânge și a unei infecții severe. Nu era un lucru neobișnuit ca femeile să moară la naștere, dar pierderea ei îl marcaseră grav pe Alex. De atunci, nu mai existase în viața lui nici o femeie importantă. Din când în când, avea relații romantice discrete prin comitat, însă fiica lui era singura femeie pe care o iubea cu adevărat. Nu avusese dorința de a se recăsători de la moartea soției, Annaliese, și nici nu avea să se recăsătorească vreodată. Fuseseră veri îndepărtați și se iubiseră din copilărie, deși el era cu câțiva ani mai în vârstă. Nu se așteptase niciodată să rămână văduv la treizeci de ani, dar în cei șaptesprezece ani care trecuseră de la moartea ei, viața alături de fiica și de prietenii săi era tot ce-și dorise. Ca atare, le prevenise pe femeile cu care se vedea discret să nu se aștepte la nimic permanent din partea lui.

Era ocupat cu administrarea întinselor sale domenii și cu creșterea lipișanilor, de care era nespus de mândru. Toate acestea îi umpleau viața aproape la fel de mult ca fiica lui, care-i împărțea pasiunea pentru cai. Îl plăcea să admire mânjii tineri și să-l urmărească pe tatăl ei dresându-i. Se spunea că lipișanii lui albi ca neaua erau cei mai de soi și mai ușor de dresat, cu liniile de sânge

Respect pentru oamenii și cărți

cele mai pure. Era foarte scrupulos când alegea armăsarii și ielele de prăsilă și o învățase pe Marianne totul despre ei încă din copilărie.

Împreună cu tatăl ei, Marianne fusese adesea la Școala Spaniolă de Călărie din Viena. Urmărind caii albi, splendizi, dansând și executând alurile incredibil de complexe, i se părea că riguroasele lor exerciții de precizie semănau cu baletul. Îți ținea răsuflarea când îi admira săltând pe picioarele din spate, executând capriole, curbete sau săritura numită crupadă, cu toate cele patru picioare strânse sub ei. Ea și Alex erau entuziasmați, de fiecare dată. El își dresase unii dintre cai să execute asemenea aluri și stațiuni. Marianne își dorea să urmeze Școala Spaniolă de Călărie și era capabilă, însă nu acceptau femei, iar tatăl ei îi spusese că nu aveau să accepte niciodată. Drept urmare, se mulțumea să admire caii tatălui ei evoluând acasă sau la Viena și să-l ajute la dresaj. Din când în când, i se îngăduia să-i călărească, dar asta se întâmpla foarte rar. În schimb, putea călări oricare dintre caii pursânge arabi, pe care îi țineau de prăsilă. Avea o pricepere înăscută, crescuse cu unii dintre cei mai buni cai din Germania și învățase tot ce îi arătase tatăl ei. Asemenea lui, avea în sânge pasiunea pentru cai.

– A fost o vânătoare bună azi, observă Alex, cu o expresie mulțumită și destinsă. Împreună cu bunul său prieten, Nicolas von Bingen, își făcea drum printre călăreții care sporovăiau însuflețiți în curte. Nu se grăbeau, deși fusese o vânătoare lungă. Pe măsură ce se însera, se făcuse tot mai rece, iar pământul se întărise. Nimic din toate acestea nu le stătu în cale, deoarece aveau cai buni, chiar dacă nu la fel de buni ca ai gazdei. Nicolas călărise un armăsar pursânge arab nou, pe care îl împrumutase de la Alex și care i se păruse excelent.

– S-ar putea să vreau să ți-l cumpăr, zise Nicolas, iar Alex râse.

– Nu e de vânzare. În afară de asta, i l-am promis Mariannei, după ce îl dresesz puțin. Încă e nărăvaș.

– E pe placul meu, zise Nicolas, zâmbind, către prietenul lui din copilărie. Și apoi, e prea mult pentru ea. Lui îi plăceau caii nărăvași, greu de strunit.

– Să nu-i spui una ca asta! i-o întoarse Alex, cu un zâmbet. Marianne n-ar fi înghițit niciodată o asemenea insultă, iar tatăl ei nu

Respect pentru oamenii și cărți

era sigur că era adevărat. Călărea mai bine decât Nick, deși Alex n-ar fi îndrăznit niciodată să-i spună așa ceva. Uneori, Nick era prea plin de râvnă cu caii lui, pe când Marianne avea o mână mai ușoară, mai potrivită. O instruisese chiar el, cu rezultate excelente.

– Apropo, unde a fost azi? Nu cred că am văzut-o să rateze vreo vânătoare, comentă Nick, surprins că fata nu venise. Era un chip familiar la vânătorile lor și era întotdeauna bine-venită printre prietenii tatălui ei.

– E bolnavă. Am fost aproape nevoit s-o leg de pat ca să o țin acasă. Ai dreptate, nu ratează nici o vânătoare, zise Alex cu o privire îngrijorată.

– Sper că nu e nimic grav, zise Nick, cu o privire îngrijorată.

– Are o răceală afurisită și febră, m-am temut că o să-i afecteze plămânii. A venit doctorul aseară și i-a prescris să stea la pat. Cuvântul meu nu a avut greutate, nici nu credeam că al lui o să aibă, dar cred că se simțea mai rău decât voia să recunoască. Azi-dimineață, când am plecat, dormea, iar asta e foarte neobișnuit pentru ea.

– N-ar fi bine să chemi doctorul și în seara asta? Nick avea propriile experiențe neplăcute cu gripa. În urmă cu cinci ani, în timpul unei ierni deosebit de aspre, izbucnise o epidemie de gripă din pricina căreia soția și fiica lui de patru ani își pierduseră viața. Fusesse distrus să le piardă pe amândouă. Asemenea lui Alex, acum era văduv și avea doi fii, pe Tobias și Lucas. La moartea mamei și a surorii mai mici, Tobias avea zece ani și le ținea minte pe amândouă. Lucas, în schimb, era un bebeluș când muriseră, iar acum avea abia șase ani. Tobias era un băiat liniștit și blând și o adora pe Marianne, cu doi ani mai în vârstă decât el. Lucas era un copil plin de viață, năzdrăvan, vesel și fericit oriunde se afla, mai ales călare. Tobias moștenise firea domoală a mamei, pe când Lucas avea energia și firea aprinsă a tatălui său. Nick avusese tot soiul de necazuri în tinerețe și devenea din când în când subiectul de bârfă al comitatului, când avea vreo aventură cu o femeie, uneori măritată, sau făcea pariu pe curse în care călărea într-un galop amețitor. Era un călăreț foarte îndemânatic, deși nu avea priceperea formidabilă a lui Alex. Nu avusese niciodată răbdarea lui Alex de a dresa un cal, deși era fascinat de liptăanii lui și de ceea ce reușea să facă cu ei. Încă dinainte

de a fi absolvit Școala Spaniolă de Călărie, Alex începuse să-i învețe figurile complexe pentru care erau renumiți frumoșii cai albi.

– Ai o clipă? îl întrebase Alex, pe când treceau pe lângă grajduri. Ceilalți începuseră să se risipească încetul cu încetul, își luau rămas-bun și se urcau în mașini.

– Nu mă grăbesc să ajung acasă, răspunse Nicolas, zâmbind des-tins, pe când înaintau la pas lent. Erau prieteni din copilărie, deși Alex era cu patru ani mai în vârstă, și fuseseră împreună la internat în Anglia. Alex fusese un elev silitor, iar Nick alesese distracția, lu-cru valabil în continuare. Nicolas von Bingen se bucura din plin de viață. Era un prieten, un tată și un om bun, deși Alex știa că uneori era prea iresponsabil și iubitor de petreceri. Văduvia îi umbrise puțin viața și, deocamdată, nu era împovărat de administrarea domeniilor. Tatăl lui era în viață și în putere, iar asta îi lăsa lui Nick destul timp pentru distracție. Spre deosebire de el, Alex preluase administrarea domeniilor și a averii de la douăzeci de ani, la moartea tatălui său. În multe privințe, Nicolas se purta ca un băiețel, pe când Alex devenise un bărbat de mai bine de douăzeci de ani. Însă se completau reciproc și se aveau mai degrabă ca frații, decât ca prietenii.

Nick îl urmă pe Alex în grajduri, iar acesta îl conduse spre o boxă curată. Acolo, una dintre cele mai minunate iepe lipițane ale sale alăpta un mânz pe care îl fătase cu doar câteva zile înainte. Negru ca păcura, mânzul se clătina nesigur pe picioare, iar iapa îi privea pe amândoi cu ochii ei mari și întunecați. Nick știa că mânjii lipițani erau bruni sau negri când erau fătați, prin urmare nu îl surprinse culoarea, în contrast izbitor cu iapa albă ca laptele. Știa că durează cinci sau șase ani până devin albi, și zece ani până sunt dresaj. Mânzul avea să petreacă patru ani cu Alex și șase, la școala din Viena. Dresajul remarcabililor lipițani se desfășura de-a lungul unor ani lungi de muncă atentă, meticuloasă și conștiincioasă.

– E o frumusețe, nu-i așa? zise Alex, cu mândrie. Unul dintre cei mai grozavi din câți am văzut. Se trăgea din Pluto Petra. Nick știa că era cel mai de soi armăsar al lui Alex, pe care-l ținea de prăsilă. Iapa asta micuță s-a descurcat de minune. O să mă distrez pe cinste dresându-l. Părea mândru ca un tată de mânzul nou-născut, iar Nick zâmbi.

Respect – Ești grozav, îi zise Nick cu afecțiune, pe când se îndreptau spre ieșire. Alex l-ar fi invitat la cină, dar voia să ia masa cu Marianne, în camera ei.

– Vrei să mergem mâine călare până la granița de nord? îl întreabă Alex. Am de gând să mai defrișez din păduri și mă gândeam să arunc o privire. Vreau să încep devreme și să mă întorc la prânz. Putem lua masa împreună după aceea.

– Mi-ar face mare plăcere, zise Nick cu regret, oprindu-se lângă automobilul Duesenberg pe care-l parcase sub un copac. Prefera Bugatti-ul, dar hotărâse să fie mai respectabil când venise la vânătoare cu Alex. Din păcate, nu pot. Trebuie să mă văd cu tata. Vrea să vorbească ceva cu mine. Habar n-am ce poate fi. N-am făcut nimic care să-l supere de săptămâni întregi.

Amândoi izbucniră în hohote de râs. Nick avea o relație apropiată cu tatăl lui, deși acesta îl dojenea adesea din pricina zvonurilor care-i ajungeau la urechi despre aventurile lui Nick, galopurile sau cursele nebunești cu mașina. Mai presus de toate, Paul von Bingen încerca întotdeauna să-l implice pe Nick în administrarea domeniilor. Nick presupunea că despre asta voia tatăl lui să-i vorbească a doua zi. Era un subiect care se tot repeta.

– Cred că vrea să preiau administrarea domeniilor, iar asta îmi sună groznic.

– Într-o bună zi, va trebui s-o faci. Ai putea la fel de bine să începi azi, zise Alex, practic.

Aveau fermieri pe domenii, servitori la origine, cărora acum le arendau fermele. Făceau parte integrantă din sistem și din tradițiile după care se călăuziseră cu toții de ani de zile. Nu pătrunseseră cu adevărat în lumea modernă, însă viața la țară, departe de orașe, le îngăduia să ducă o existență liniștită. Germania era tulburată de ani de zile, din pricina haosului și a economiei slăbite de după Primul Război Mondial și Marea Depresiune. Economia se redresase sub conducerea lui Hitler, dar problemele țării nu se rezolvaseră în întregime. Hitler încercase să le inspire germanilor un simț al mândriei, dar discursurile lui înflăcărâte și întrunirile înfocate îi lăsau indiferenți pe Alex și pe Nick. Alex îl socotea un scandalagiu și îi displăceau majoritatea ideilor sale, iar anexarea Austriei din

martie era un semn îngrijorător al ambițiilor sale. Totuși, indiferent ce făcea Hitler, lor le apărea foarte îndepărtat în pașnica regiune bavareză, unde nimic nu-i putea atinge și nimic nu se schimba vreodată. Familiile lor locuiseră acolo vreme de secole, și aveau să rămână acolo încă alte două veacuri, izolați de lume. Așadar, cei doi prieteni erai liniștiți, știind că într-o bună zi copiii și nepoții lor aveau să trăiască tot acolo.

Alex și Nick fuseseră crescuți ca aristocrați, și nimic altceva. Soarta îi binecuvântase cu averi fabuloase, despre care nu discutau niciodată și la care abia dacă se gândeau. Aveau fermieri chiriași, servitori și domenii întinse, pe care aveau să le lase moștenire copiilor, într-o lume și un fel de trai pe deplin protejate.

- Nu văd de ce-ar trebui să preiau administrarea fermelor acum, zise Nick, strecurându-și picioarele lungi în automobil și privindu-și prietenul. Tata o s-o mai ducă treizeci de ani, și se pricepe la asta mult mai bine decât mine, adăugă cu un zâmbet pieziș. De ce să stric totul acum? Aș prefera să fac altceva. De pildă, să călăresc mâine cu tine. Însă tata o să se supere dacă nu mă prefac măcar că-l ascult. Nick îi știa discursurile pe de rost.

- N-ai pic de rușine, îl mustră Alex, dar știa că Nick e mai responsabil decât lăsa să se vadă. Se purta minunat cu băieții lui și îmbunătățise foarte mult condițiile fermierilor chiriași, folosindu-și propriile fonduri pentru a le repara casele. Îi păsa de ei ca oameni, dar pur și simplu nu voia să-și asume răspunderea pentru pământurile și fermele lor, lucru pe care îl găsea nespun de plictisitor, dar care tatălui său părea să-i placă. Nick era mai interesat de binele celor mai puțin norocoși decât el și de creșterea băieților, cu care petrecea foarte mult timp, la fel ca Alex cu Marianne. Aveau în comun faptul că amândoi erau tați și capi de familie devotați, pătruși până în măduva oaselor de tradițiile lumii lor cunoscute.

- Îmi pare rău că nu pot veni mâine cu tine, zise Nick cu regret, pornind mașina. O să trec pe la tine după prânz, să văd cum îți dresezi armăsarul. Câteva luni de zile, Nick îl urmărise pe Alex lucrând cu unul dintre tinerii lipițani, și fusese întotdeauna uimit de pricepera lui.